

[Alsing Andersen.]

er en uhyre Forskel paa Arbejderlønningerne, en uhyre Forskel paa Arbejdsmandens, Grubearbejderens Lønning og saa de højest kvalificerede Arbejderes Lønning; og jeg vil navnlig understrege, at der i dette Land gives Kæmpelønninger til udenlandske kvalificerede Arbejdere og til tekniske Ekspertes, der tilkaldes udefra. Den 1. Oktober 1930 blev der i Moskva Boligdepartement ansat en tysk Arkitekt, Ernst May, fra Frankfurt am Main, og det er uimodsagt oplyst, at hans Aarsløn er ansat til 150 000 tyske Mark. 150 000 tyske Mark i Sovjetunionen! Som man ser: Danmark er et tilbagestaaende Land.

Vesterager: Der er i de sidste Dage talt saa meget om Storpolitik, at jeg skal afholde mig fra at komme ret meget ind paa politiske Spørgsmaal — det skal jeg overlade til mit Partis politiske Ordfører —, men jeg vil dog gerne gøre nogle almindelige Bemærkninger i Tilslutning til det praktiske Liv og Finansloven; det bliver ganske almindelige Spørgsmaal, som dog alligevel har deres store Betydning.

Det er klart, at vi i denne Krisetid maa tage Hensyn til de vanskelige økonomiske Forhold, vi lever under, det kommer vi ikke udenom heller ikke herinde paa Rigsdagen. Den Arbejdsløshed, der hersker, er saa forfærdende, at vi alle bør være med til at se at finde Midler til dens Indskrænkning, og her er jo Brug for alle samlende Kræfter. Men der er ogsaa en anden Side at tage i Betragtning. Ude omkring i Landet tror jeg, man er klar over, at det let kan gaa saadan i den kommende Vinter, at de enkelte Kommuner slet ikke kan finde Udvej, hvis Arbejdsløsheden bliver ved at stige. Derfor er der rundt omkring i Landet en Ængstelse for, hvordan man skal komme Vinteren igennem. Der spejdes efter Vej frem, og jeg mener, at alle Planer maa gennemdrøftes; det maa Regeringens Planer ogsaa; selv om jeg ikke kan se, at der er saa overmaade meget i dem til Fordel for Landbruget, maa vi jo tage det med alt sammen, og der kan maaske komme flere Ting.

Amterne har søgt paa mange Maader at hjælpe mod Arbejdsløsheden, og selvfølgelig kan man ikke ved Igangsættelse af offentlige Arbejder afskaffe Arbejdsløsheden, men man kan naturligvis bidrage til at mildne den. Men jeg tror ogsaa, at man navnlig maa støtte alt, hvad der kan sættes i Gang ad privat Vej. Her har selvfølgelig Byggeriet stor Betydning, og jeg kan heller ikke se andet end, at vi vel ogsaa nok fra

alle Sider maa have vor Opmærksomhed henvendt paa Udstykningen paa Landet.

Om denne vil jeg gerne sige et Par Ord, idet jeg tror, at vi strides alt for meget om, hvordan den skal foregaa. Vi har paa en Maade haget os fast i bestemte Former. Jeg tror, det var bedre, om vi gav mere Frihed paa dette Omraade, saaledes at man virkelig tog Hensyn til den dygtige og sparsommelige unge Mand og saa paa de fleste Omraader lod de unge indrette sig nogenlunde, som de bedst kunde, og som de helst vilde. Saaledes er Udstykningen foregaaet i de Egne, hvor jeg bor, for en Menneskealder siden, og det var ikke Smaating, der blev gennemført; hele denne Egn har fuldstændig skiftet Karakter; men det er ikke sket ved Hjælp af Kommissioner og Statsindgreb, men mere ad privat Vej.

Men vi er efterhaanden blevet saa vant til stadig at kalde paa Staten, og derved har vi faaet det Forhold frem, at det nu faktisk er Staten, der bestemmer, hvordan det hele skal være, ogsaa med Hensyn til Udstykningen. Det er næsten ikke muligt at komme frem uden Statsregulering. Jeg tror, at man skulde give noget Tilskud og hjælpe til med Laan paa rimelige Vilkaar til den Ungdom, der endnu — det viser i alt Fald de mange Konti i vore Sparekasser — lægger lidt til Side. Men der er ingen Mening i at forlange, at der skal være bestemte Bygninger, eller at Jorden skal have en bestemt Størrelse; der maa gives saa megen Frihed som muligt, saaledes at den enkelte kan tage fat med den Lyst og de Evner og den Formue, han nu har.

Det er ogsaa mange Gange vanskeligt — jeg har set Eksempler paa det — at faa foretaget en Udstykning i Løbet af en rimelig Tid, fordi alting skal ordnes inde i Landbrugsministeriet. Det tager en urimelig Tid at faa en Udstykning gennemført. I en vanskelig Tid som den, vi lever i, gælder det om, at man hurtigt kan gennemføre sine Planer, og saa er der ingen Mening i, at der kan gaa baade Maaneder og halve og hele Aar, før en Ordning kan gennemføres. Man burde fastsætte ganske enkle og ligefremme Regler, indenfor hvilke man saa i øvrigt havde Lov at handle, som man vilde.

Jeg kan heller ikke tilbageholde den Bemærkning, at man ikke saa sjældent ser Smaaejendomme, der er forfaldne og i en saadan Tilstand, at de slet ikke kan forrente sig. Jeg har talt med praktiske Mænd derom, og de har sagt: ja, hvis der blot blev lagt to saadanne Ejendomme sammen, kunde der blive et passende Brug ud af det,